

I.

Pioni heilahtaa tuulella ja pudottaa kolme terälehteään. Poimin ne hehkumaan kämmenelleni ennen kuin puhallan niihin vauhtia. Yksi lehdyköistä tarttuu varpaaseeni ja kaksi muuta lennähtää metrin päähän multaiselle rinteelle.

Työtä minun pitäisi tehdä eikä uneksia.

Kun nousen seisomaan, huomaan Terhin. Hän on saattanut seurata minua pitempään tai pysähtynyt paikalleen juuri äsken, juossut laattapolkua alas talolta, enkä tuulenhuminassa kuullut hänen askeliaan. Peitän hämmennykseni runonsäkeeseen aivan kuin olisin näyttämöllä: – Se nousi heilahtaen, kaaressa keinuen, yli tumman maan. Auringon kultaamin siivin.

Koska Terhi odottaa jatkoa, kehitän lisää: – Kukka lakastuu. Kevät seuraa toistaan, mennyt kohtaa tulevan. Väliin jää vain odotus.

– Kenen tekstiä?

Hän naurahtaa, kun totean inspiroituneeni ympäristöstä.

Sisko istuu viereeni.

Olen ehkä tunnin vaeltanut puiden lomassa, kosketellut kaarnaa sieltä täältä, kävellyt pensaiden väleissä, ihaillut kukkien värilois-toa, nuuhkaissut nappuja, kastellut käteni vuoripurossa ja sipaissut sammalmättäitä kunnes löysin sopivan kiven, jolta alppimaisema avautuu raivatus rinteeseen ja tonttia rajaavan lehvästön taakse järvelle.

Vedän sisääni happea ja suljen silmäni. Ilmassa on lupautusta, jos nyt ei ikionnosta niin kesästä ainakin.

– Sano nyt, mitä ajattelet tästä, Terhi vaatii.